

Jézus szolgálatának egy napja

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 3Mózes 13; Márk 1:16-45; 5:41;
Lukács 6:12; János 1:29-42

„Így szólt hozzájuk Jézus: Kövessetek engem, és én emberhalászokká teszlek titeket” (Mk 1:17, ÚRK)!

Mindegyik evangélium a maga különleges módján mutatja be Jézus szolgálatának kezdetét. Máté lejegyzí, hogyan hívtá el Jézus a tanítványokat, majd mondta el a Hegyi Beszédet.

Lukács közli Jézus szombatnapi, nyitó beszédének történetét a názáreti zsinagógában.

János felidézí az első néhány tanítvány elhívását, majd a kánai menyegzót, ahol Jézus az első *jelet* tette.

Márk evangéliuma elbeszéli négy tanítvány elhívását, majd részletesen szól egy kapernaumi szombatnapról és az utána törtétekről.

Egy szombat Jézussal – Márk a könyve elején ezzel a beszámolóval ad ízelítót az olvasónak abból, hogy kicsoda Jézus. Az e heti tanulmányban tárgyalt szakasz csak keveset közöl Jézus szavaiból: rövid elhívás tanítványságra, parancs egy démonnak, különböző helyek meglátogatásának terve, egy leprás meggyógyítása, majd utasítása, hogy mutassa meg magát egy papnak, aki tisztának nyilvánítja. A hangsúly a cselekményen van, különösen az emberek meggyógyításán. Az evangélium írója szereti az *azonnal* szót használni, hogy érzékeltesse Jézus szolgálatának gyors ütemét.

„KÖVESS ENGEM!”

Olvassuk el Mk 1:16-20 szakaszát! Kik voltak azok a férfiak, akiket Jézus tanítványainak hívott el? Mit válaszoltak?

Márk evangéliuma 1. fejezete nem jegyez fel sokat Jézus szavaiból. Mk 1:17 azonban megemlíti, amit két halászerbernek mondott. Egyikük Simon, akit később Péternek nevezett el, a másik a testvére, András. A két férfi a Galileai-tenger partján éppen a hálókat vetette ki.

Nem történik említés hajóról, vagy egyéb, komoly halászfelszerelésről, és ez talán arra utal, hogy a két férfi nem volt tehetős ember. Mk 1:19-20 versében azt olvassuk, hogy Jakab és János egy hajóban voltak apjukkal és a szolgálkával, ami azt sugallja, hogy ők jobban álltak anyagilag, mint Péter és András. Lukács sejtetni engedí, hogy Péternek is volt hajója, és Jakab meg János valójában együtt dolgozott Péterrel és Andrással (lásd Lk 5:1-11). *Márk evangéliuma* talán különbséget mutat a két testvérpár között, hogy szemléltesse: Jézus tanítványainak hívja azokat, akiknek kevesebb anyagi forrása van, és azokat is, akik többel rendelkeznek.

Jézus egyszerű, közvetlen prófétai szavakkal hívja el tanítványait. Azt mondja, hogy kövessék Őt, legyenek a tanítványai. Jelzi, hogy ha elfogadják a hívását, emberek halászaivá teszi őket.

Vajon miért válaszoltak ezek az emberek azonnal (Mk 1:16-20) és hagytak hátra mindent, hogy kövessék Jézust?

János evangéliuma részletesebben ábrázolja ezt a képet (lásd Jn 1:29-42). Úgy tűnik, a testvérek Keresztelő János követői voltak, és hallották a kijelentését, hogy Jézus „*az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét*” (Jn 1:29, ÚRK). Találkoztak Jézussal, időt töltöttek vele a Jordán folyónál. Amikor tehát elfogadták hívását a szolgálatra, az nem komolytalanság vagy virtuskodás volt, hanem nagyon is átgondolt döntés.

Vajon miért nem ad meg Márk ennél több részletet? Valószínűleg azért, hogy Jézus hatalmát hangsúlyozza. Jézus szól, a készséges halászerberek válaszolnak, aminek hatására többé az életük, sőt az egész világ sem lesz már ugyanaz.

Minek az elhagyására hív most Jézus, hogy követhesd Őt? (Gondolj a válaszod következményeire, horderejére, különösen, ha most semmi konkrét nem jut eszedbe!)

EGY FELEJTHETETLEN ISTENTISZTELET

Olvassuk el Mk 1:21-28 szakaszát! Milyen felejthetetlen eset történt a kapernaumi zsinagógában? Milyen lelki igazságokat tanulhatunk meg ebből a beszámolóból?

A legtöbb keresztény szerez feledhetetlen pillanatokat a lelki élete során: amikor eldöntötte, hogy követi Jézust, a keresztsége napja, egy meghatározó igehirdetés, amikor erősen érezte Isten jelenlétét. Néhány ilyen pillanat nem csupán feledhetetlen, de az ember életét is megváltoztatja. Többek számára ilyen lehetett az a szombat Kapernaumban, amelyről *Márk evangéliuma* 1. fejezete szól. *„Álmétkodtak tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók”* (Mk 1:22, ÚRK). Miközben Jézus beszélt, egy démontól megszállott ember – kétségtelenül azért, mert tanításának ereje hatott rá – így kiáltott: *„Mi közünk hozzád, názáreti Jézus? Azért jöttél, hogy elpusztíts minket? Tudom, ki vagy: az Isten Szentje”* (Mk 1:24, ÚRK). Jézus kiűzte a démon. Gondoljunk bele, mi minden következik a démon szavaiból! Az első, hogy a démon felismeri Jézusban „Izrael Szentjét”. Megerősíti, hogy Jézus Isten szent küldötte, egészen más, mint Sátán tisztátalan, szentségtelen seregei. Szent dolgok és egyének köré istentiszteleti háttérrel, nem pedig szentségtelen és tisztátalan dolgokat képzelünk el. Ebben a történetben tehát éles ellentétben állnak a jó és a gonosz erők, láthatjuk a nagy küzdelem valóságát. Az emberek talán nem mérik fel, kicsoda Jézus, de a démon egyértelműen tudja, és nyilvánosan ki is jelenti. Továbbá érthető a parancs, hogy menjen ki az emberből, viszont azt miért mondta neki, hogy „némulj el”? Itt jelenik meg először *Márk evangéliumában* egy figyelemreméltó motívum: Jézus hallgatásra int mindenkit azzal kapcsolatban, hogy ki Ő. A teológusok ezt nevezik „messiási titoknak”.

Nagyon is jó oka volt annak, hogy Jézus hallgatásra intett, mert az Ő idejében a messiási váradalmaknak politikai felhangja volt. Kockázattal járt, ha valakit messiásnak mondtak. Azonban a csendre intés mellett elhangzik a tévedhetetlen kinyilatkoztatás is, hogy kicsoda Jézus. Idővel világossá vált: kilétét nem lehet elrejtteni, és az evangéliumnak éppen az a központi üzenete, hogy ki Ő. Az embereknek nemcsak tudniuk kell, hogy ki Ő, de döntenük is kell arról, hogyan fogadják eljövételét, és az mit jelent számukra.

Amikor bizonyóságot teszünk, miért bölcs dolog nem egyszerre elmondani mindent, amit a „jelenvaló igazságról” hiszünk

TOVÁBBI SZOMBATI SZOLGÁLATOK

Olvassuk el Mk 1:29-34 szakaszát! Jézus hogyan segített Péter családján? Milyen lelki tanulságot vonhatunk le ebből a beszámolóból?

A zsinagógában történt emlékezetes szolgálata után Jézus visszavonult Péter otthonába szűk tanítványi körével (Péterrel, Andrással, Jakabbal és Jánossal). Nyilván azért, hogy a szombat további részét közös étkezéssel, baráti légkörben töltsék. Csakhogy aggasztó hír érkezik: Péter anyósa belázasodott, ami annak idején azt jelentette, hogy az ember vagy meggyógyul, vagy meghal. Jézusnak is beszámolnak a betegségről. A Mester kézen fogja az asszonyt, talpra állítja, aki azonnal gondoskodni kezd ellátásukról. Nagyszerű példa ez arra, hogy akit Jézus megment és meggyógyít, az válaszul szolgálni fog.

Márk evangéliumában Jézus gyakran úgy gyógyít, hogy megérinti a beteget (lásd Mk 1:41; 5:41), máskor azonban nem említ ilyet (lásd Mk 2:1-12; 3:1-6; 5:7-13).

Jézus még nem végzett a szolgálattal azon a napon. Napnyugta után sokan indultak Péter házához gyógyulásért, nyilván azért, mert látták, mi történt a zsinagógában, vagy hallottak róla. Az evangélium írója nem közli konkrétan az olvasókkal: az emberek azért mentek későn, mert megvárták a szombat óráinak a végét. Ezek szerint tudta olvasóiról, hogy tisztában vannak a szombat jelentőségével. *Márk evangéliumának* ez a jellemzője egybeesik azzal, hogy olvasói szombatünneplők voltak. Az evangélista beszámol arról, hogy aznap este az egész város összegyűlt az ajtónál (Mk 1:33). Sok időbe telhetett, mire Jézus segített mindenkinek.

„Órák hosszat jöttek-mentek, mert senki nem tudhatta, hogy még másnap is közöttük lesz-e a Gyógyító. Kapernaum addig soha nem látott ilyen napot. A levegőt betöltötte a győzelem hangja, a szabadulás üdvivalgása. A Megváltó örült, hogy örömet szerezhetett. Amint látta a hozzá jövők szenvedését, szíve részvételt telt meg, és örvendezett hatalmának, hogy egészséget és boldogságot adományozhat. Jézus nem szűnt meg munkálkodni, míg az utolsó betegen is nem könnyített. Késő éjszaka volt, mire a sokaság eloszlott, s csönd ülte meg Simon házát. Elmúlt a hosszú, eseményekben gazdag nap, és Jézus pihenésre vágyott. Mialatt azonban a város még az igazak álmát aludta, a Megváltó »fölkelvén, kiméne, és elméne egy puszta helyre és ott imádkozék«” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 208. o.).

JÉZUS SZOLGÁLATÁNAK TITKA

Olvassuk el Mk 1:35-39 szakaszát! Milyen fontos tanulságokat vonhatunk le abból, amit Jézus itt tett?

Jézus még pirkadat előtt felkelt, és elvonult egy csöndes, elhagyott helyre imádkozni. Mk 1:35 kihangsúlyozza, hogy tettei középpontjában az imádság állt. Minden egyéb igei alak a mondatban összefoglaló jellegű: felkelt, kiment, pusztára vonult (az eredeti görögben aoristos igeidőben, ami befejezettségre utal). Az „imádkozni” ige viszont befejezetlen múlt időben (elbeszélő múlt) van, ami egy még zajló folyamatra utal – különösen itt. *Jézus imádkozott, tovább imádkozott.* A szöveg azt is kiemeli, hogy milyen korán volt még, amikor Jézus kiment, utalva ezzel imádkozása idejének igencsak hosszú voltára.

Az evangéliumokban mindenütt úgy láthatjuk Jézust, mint az ima emberét (lásd Mt 14:23; Mk 6:46; János 17). Erőteljes szolgálatának nyilván ez volt az egyik kulcsa.

Olvassuk el Lk 6:12 versét! Milyen tanítás rejlik ebben Jézus imaéletről?

Sok keresztény meghatározott időszakokban imádkozik. Ez a gyakorlat nagyszerű és helyes is, de könnyen rutinná, gépiessé válhat. Kitörhetünk viszont a sémából, ha alkalmanként változtatunk az időpontra, vagy a szokottnál hosszabban imádkozunk. A lényeg, hogy ne merevedjünk bele valamiféle megváltoztathatatlan szokásba.

Péter és a társai nem mentek Jézussal az imádság helyére, azonban valószínűleg tudták, hogy hol van, mert megtalálták. Megjegyezték, hogy mindenki Jézust keresi, arra utalva, hogy a Megváltó további gyógyítással és tanítással folytassa az előző nap izgalmas tapasztalatait. Meglepő módon azonban Jézus ezzel nem ért egyet, inkább a szolgálat szélesebb területeire, más helyszínekre mutat. „*Ő pedig így válaszolt: Menjünk máshova, a közeli városokba, hogy ott is prédikáljak, mert azért jöttem*” (Mk 1:38, ÚRK).

Jézusnak sok időre volt szüksége, amit imában töltött, és mi a helyzet velünk? Nekünk mennyi időt kellene az imádságra szánnunk? Mire tanít Jézus példája?

TUDSZ TITKOT TARTANI?

Olvassuk el Mk 1:40-45 szakaszát! Mit tanít ez a rész Jézusról? Hogyan viszonyult a társadalom számkivetettjeihez?

A szakaszban, ill. az Ószövetség sok helyén említett lepra nem csak arra utal, amit ma Hansen-kórként ismerünk. A bibliai szóhasználat alapján pontosabb fordítás lenne a „rettegett bőrbetegség”, ami más bőrbetegségeket is jelölhetett. A Hansen-kór valószínűleg a Kr. e. 3. században jelent meg az ősi Közel-Keleten (lásd „lepra” szócikk, David P. Wright és Richard N. Jones: *The Anchor Bible Dictionary*. 4. köt. New York, 1992, Doubleday, 277-282. o.). Tehát a szakaszban szereplő leprás valóban szenvedhetett Hansen-kórban, bár ez nem egészen biztos, csak az, hogy igen rossz állapotban volt.

A leprás hitte, hogy Jézus képes megtisztítani. 3Mózes 13. fejezete szerint a leprásokat rituális értelemben tisztátalannak tekintették, és kerülniük kellett az érintkezést másokkal (lásd 3Móz 13:45-46).

„Jézus megszánta, kezét kinyújtva megérintette, és így szólt hozzá: *Akarom, tisztulj meg*” (Mk 1:41, ÚRK)! A törvény szerint ez a mozdulat tisztátalanná tette volna Jézust aznap estig, amikor fürdőt kellett volna vennie, hogy rituálisan megtisztuljon (vö. 3Mózes 13-15). Márk azonban világossá teszi, hogy Jézus érintése kigyógyította ezt a beteget a leprából. Tehát Őt nem szennyezte be, amikor megérintette.

Jézus elküldte a férfit egy paphoz az utasítással, hogy mutassa be az áldozatot, amit 3Mózes 14. fejezete írt elő ilyen esetekre. *Márk evangéliumában* Jézus mindvégig úgy jelenik meg, mint aki védelmébe veszi és támogatja Mózes tanításait (lásd Mk 7:10; 10:3-4; 12:26, 29-31). Ez a megközelítés éles ellentétben áll a vallási vezetőkével, akik elferdítik a Mózes által adott tanítások eredeti szándékát Márk 7., 10. és 12. fejezetében. Ezek a részletek magyarázzák, miért parancsolta Jézus az embernek, hogy hallgasson (Mk 1:44). Ha elmondaná, hogy Jézus gyógyította meg, az befolyásolhatná a pap döntését, aki elfogult lenne Jézussal szemben. Azonban úgy tűnik, a megtisztított leprás nem értette ezt, és Jézus szavának nem engedelmeskedve szelétben-hosszában terjesztette a hírt, emiatt pedig Jézus nem tudta más városokban is nagy felbolydulás nélkül elkezdeni a szolgálatát.

Hogyan lehetünk óvatosak, nehogy olyasmit tegyünk, ha mégoly nemesek is a szándékaink, ami gátolná az evangélium terjedését?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Kapernaumban” és „Megtisztíthatasz engem” c. fejezetek, 201-219. o.

Milyen képet fest Jézusról Márk 1. fejezete? Hatalma van elhívni tanítványokat, akik válaszolnak hívására. Lénye szent, ellentétben a Sátán szolgálatában álló, tisztátalan lelkekkel. Heves harc dúl a jó és a rossz között, de Jézusnak nagyobb a hatalma, mint a démonoknak. Ő részvétet érez a betegek iránt, segít rajtuk, megérinti őket akkor, amikor más ezt nem tenné.

„Jézus a zsinagógában beszélt alapítandó országáról, küldetéséről, Sátán foglyainak szabadon bocsátásáról. Ekkor szavait szörnyű sikoly szakította félbe. Egy megszállott tört utat felé az emberek között, és ordított: *»Mi dolgunk van nékiünk veled, Názáreti Jézus? Azért jöttél-é, hogy elveszíts minket? Tudom, hogy ki vagy te: az Istennek Szentje«* (Mk 1:24)...

Zavar és rémület lett úrrá a tömegen. Az emberek figyelme elterelődött Krisztusról, senki sem figyelt szavára. Éppen ebből a célból vezette Sátán áldozatát a zsinagógába. Jézus azonban e szavakkal dorgálta meg a démon: *»Némulj meg és menj ki ez emberből! És az ördög azt a közepre vetvén, kiméne belőle, és nem ártá néki semmit«*... Aki legyőzte Sátánt a megkísértés pusztájában, újból szemtől szembe került ellenségével. A démon minden erejét latba vetette, hogy hatalmában tartsa áldozatát. Ha most teret veszít, azzal Jézus győz... A Megváltó azonban hatalommal szólt, és megszabadította a foglyot” (i. m. 204. o.).

Mindeközben Urunk szorgalmasan végezte szolgálatát, egyik helyről a másikra haladva állandóan kapcsolatban volt az emberekkel. Hogyan tudott higgadtan és állhatatosan viszonyulni a szolgálatához és az emberekhez? Kétségtelenül a napi imaéletéből merített erőt.

Gondoljuk át, milyen lenne a számunkra kivitelezhető napirend, amelynek része az ima és a Szentírás tanulmányozása!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Beszéljessünk az osztályban az imáról! Miért olyan fontos eleme ez a keresztényi életnek? Milyen kérdéseket tesznek fel leggyakrabban az emberek az ima célját és hatékonyságát illetően?
- 2) Beszéljessünk az osztályban olyan esetekről, amikor az a legjobb, ha nem árulunk el túl sokat a hitünkről! Mikor lehet ez bölcs dolog, és hogyan tehetjük ezt anélkül, hogy megalkuvók lennénk bizonyágtevésünkben?

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY:

MASZKOT ÖLTÖTT

ez a pusztító gyötrelem.
Azt mondja, ő most a szabadság,
s félbetörte öleléseinket, csókjainkat.
Azt mondja, ő most a szél szava,
s korommá szaggatná,
ki megváltott, s emberből van.
Lohol a nyáj után,
a választottak után,
dübörögve egyiptomi harci szekerekkel,
de nem tehet semmit;
a nyáj aklának szemöldökfáját
már régen bekenték
a bárány vérével,
még a világ megalapítása előtt.